

STILA SKOLA

ŠODIEN MĒS VALKĀJAM GARU UN
PLANDOŠI PLATU, NICINĀM IKDIENĪBU,
LASĀM SKUMJAS DZEJAS UN DZERAM
VĪNU, BET RĪT JAU BALLĒJAMIES ŠAURĀ
UN īSĀ, MALKOJAM TEKILU UN
SLAVĒJAM PAT PIRMDIENAS RĪTU.
MODE MAINĀS TEJU UZ VISU, ARĪ UZ
DZĪVI UN MĪLESTĪBU. BET ŠAJOS
PAISUMOS UN BĒGUMOS IR KĀDA CĒLA
LIKUMSAKARĪBA, KAS IZSKAIDRO
BIJUŠO UN ĽAUJ PAREDZĒT TO, KAS VĒL
TIKAI BŪS. PAR TO ARĪ SARUNA AR
MODES ANALĪTIĶI UN **BOGOMOLOV'**
IMAGE SCHOOL DIBINĀTĀJU
KONSTANTĪNU BOGOMOLOVU.

GAĻINA
PANCA-ZAICEVA

LIELĀS NODEVĪBAS LIKUMS

KĀPĒC MODE
MAINĀS KATRĀ
OTRAJĀ PAAUDZĒ

Kad spriežam par modi, mēs to mēdzam nosacīt dalīt pa desmitgadēm. Mēs runājam par 20. gadu stilu, par 30. gadu, par 40. gadu stilu... Bet es esmu pārliecināts, ka mode mainās reizi divās desmitgadēs. Mode mainās kopā ar katru nākamo paaudzi. Un ir vēl kāds ļoti interesants fenomens – var teikt, ka katra nākamā paaudze nodod savus vecākus. Jo pretējā gadījumā jaunā paaudze nespētu uzplaukt. Bērni izvēlas citas vērtības, kas atšķiras no viņu vecāku vērtībām. Un tas notiek intuitīvi – sajūtās un zemazpiņā. Te ir zināma līdzība ar kādu senu joku.

- Kāpēc vecmāmiņa tik labi saprotas ar mazmeitiņu?
- Tāpēc, ka viņām ir viens kopīgs ienaidnieks – mamma!

Bet kā mēs īstenojam šo *Lielo nodevību?* Un kuras vērtības mēs izvēlamies?

Meita noliedz mammas vērtības, tā nevilšus nonākot vecmāmiņas nomēnē. Būtībā nekas cits nesanāk, jo «mana ienaidnieka ienaidnieks ir mans draugs». Ja vecmāmiņa labi gatavo ēst, tad mamma, protesta jūtu vadīta – viņa taču arī ir nodevēja! –, virtuvei met likumu, toties mīl savu darbu un izklaides. Savukārt meita labprāt stāv blakus vecmāmiņai pie plits un ar prieku pārņem kulinārijas prasmes un gudribas. Mamma ir aizņemta ar sevi, viņai nav laika meitai stāstīt par savu bērnību un dalīties atmiņās, bet vecmāmiņai ir vairāk brīva laika, viņa ar prieku runā un stāsta mazmeitiņai, «kā tas reiz bija». Un vecmāmiņas stāsti atstāj milzīgu iespaidu uz meiteni. Viņa noteikti vēlas būt skaistāka un veiksmīgāka par mammu. Meita konkurē ar mammu, bet nekonkurē ar vecmāmiņu. Un tieši tāpēc mazmeitiņa, pati to pat īsti neapzinādamās, daudz ko pārņem tieši no vecmāmiņas.

Tas ir visai raksturīgi, ka meitenes līdz tīņu vecumam ļoti draudzējas ar vecmāmiņām, bet pēc tam sākas attālināšanās, jo meitene aizvien vairāk un vairāk iekļaujas savu vienaudžu vidē. Kad jaunajai dāmai ir 20–25 gadi, viņa sāk draudzēties ar mammu, jo meita jūt, ka mammas acis viņa jau ir pieaudzis cilvēks un tagad mamma ir gatava runāt ar viņu *par visu*. Un tā ir noslēdzies kārtējais laika loks, kurā izveidojusies jauna mode.

1925.

1945.

Nodevība ir notikusi. Un ir notikusi revolūcija.

Jā. Ir mainījusies mūzika, ir mainījies uzvedības stils, apģērbs, apavi un frizūras. Es šķirstu žurnālus, skatos filmas un prātoju: «Kā tas tā var būt, ka 60. gadi, kad dzīvoja manis piesauktā meitene, tik ļoti atgādina 20. gadus?» No 20. gadiem ir pārņemti ģeometriskie raksti un matu griezumi. Jā, ir dažas atkāpes, ir interpretācijas un atsvaidzinājumi, ir jauns nosaukums – Vidala Sasūna griezums. No 20. gadiem ir paņemta Koko Šaneles mazā melnā vakarkleita – vidukļa līnija nav iezīmēta, krūtis paslēptas, gurniem cieši pieguloša kleitas lejasdaļa, tikai tās apakšmala pārvietojusies nedaudz augstāk virs celgala.

Un ko jūs no tā visa izsecinājāt? Vai atklājāt kādas likumsakarības, kas diktē paaudžu nomaiņu modē?

Rīkosimies tā, ka vienu no paaudzēm nosacīti iezīmēsim ar + zīmi. Ne tāpēc, ka tā būtu labāka par citām, bet tikai tāpēc, lai varētu atšķirt no pārējām. Un šīs paaudzes sievietei ir piedzimusī meita. Pēc 20 gadiem šī meitene izvēlēsies valkāt apģērbu, kas būs pretmets tam, kādu Valkājusi viņas mamma. Un tādē-

ES ESMU PĀRLIECINĀTS, KA MODE MAINĀS REIZI DIVĀS DESMITGADĒS. MODE MAINĀS KOPĀ AR KATRU NĀKAMO PAAUDZI. UN IR VĒL KĀDS ļOTI INTERESANTS FENOMENS – VAR TEIKT, KA KATRA NĀKAMĀ PAAUDZE NODOD SAVUS VECĀKUS. JO PRETĒJĀ GADĪJUMĀ JAUNĀ PAAUDZE NESPĒTU UZPLAUKT.

jādi meita mums iezīmēsies ar - zīmi. Vēl pēc 20 gadiem, kad būs izaugusi meitas meita, viņa sev izvēlēsies un veidos citu garderobi, kuru atkal varam apzīmēt ar + zīmi. Un tad mēs, modes analitiki, skaidrosim: «Lūk, tāpēc 60. gadu mode tik ļoti atgādina ►

STILA SKOLA

20. gadu modi!» Bet mūsu + meitenes meita pēc nākamajiem 20 gadiem kļūs par jaunās - zīmes nesēju.

Protams, nekad nenotiek precīza kopēšana. Laika gaitā notiek kari un revolūcijas, ekonomiskās un politiskās krīzes, mūsu dzīvē ielaužas jaunās tehnoloģijas, kas atstāj savu ietekmi uz katru paaudzi. Bet zīmīgās lietas atkārtojas. Manā izpratnē mode ir cilvēki. Un modes vēsture ir cilvēces vēsture. Ja tu izproti cilvēkus un viņu būtību, tad arī top skaidrs, kāpēc viņi nēsā tieši tādas drēbes, kādās nēsā.

Un tad, kad jūs ieraugāt apģērbu, jūs izprotat tos cilvēkus, kas šīs drēbes ir valkājuši?

Jā, jo tās ir savstarpēji un nesaraujami saistītas lietas.

Kāpēc jūs ierunājties tieši par 60. un 20. gadiem? Nejausi? Tikai piemēra pēc? Vai tomēr šajā salīdzinājumā ir kāds noteikts vēstījums?

Par 20. gadsimta 20. gadiem ierunājos tāpēc, ka tos var uzskatīt par mūsdienu laikmeta sākumu. Katrā desmitgadē ir noteikts laika periods, kurā koncentrējas konkrētās dekādes būtība. Manis piešauktajos 20. gados īpašs periods bija no 1925. līdz 1929. gadam. Tas sākās 1925. gadā ar Art Deco izstādi Parīzē (*Exposition Internationale des Arts Décoratifs et Industriels Modernes*) un beidzās līdz ar ekonomiskās krizes sākumu – lūpas šleifītē, papiross slaidā iemutī, džezs, karē griezums un kleita ar pazeminātu jostasvietu. 20. gadsimta 20. gadu meiteņe noliedz uzticīgas sievas un priekšzīmīgas mātes tēlu. Viņa ir kārdinošs zieds un vīriešu seksuālās iekārtas objekts – ar lielām krūtīm, kuplū matu sakārtojumu un lapsenes vidukli. Viņa noliedz visas viktoriāņu laika vērtības ar to puritānisko un buržuāzisko morāli. Turklat šī meitene noliedz ne tikai savas mātes vērtības, bet visu 19. gadsimtu. Viņa noliedz visu, ko pieņemts uzskatīt par sievišķigu, – gan romantiku, gan jutekliskumu. Viņā nav ne miņas no cēlas matronas! Tā 1925. gadā sākās jaunā ēra – tā, kurā mēs joprojām dzīvojam. Kad sāksies nākamā, es nezinu.

Pag, ja sieviete 1925. gadā noliedza visu sievišķīgo, tad uz kādām vērtībām viņa vispār balstās? Uz kā tiek būvēta mode?

Par pamatu tiek ņemts vīrieša tēls. Un vīrieša uzvedības modelis.

AMERIKĀNU AKTRISE
UN STILA IKONA
LUĪZE BRŪKSA, 1928.

TOREIZ ES PIELĀVU, KA AP 2007. GADU BŪS IZVEIDOJUSIES INFANTILA PAAUDZE, KURA NOLIEGS SAVU VECĀKU MATERIĀLISMU UN VESELO SAPRĀTU, LIDOS VISMAZ SPRĪDI VIRS ZEMES UN METĪSIES DZĪVES JĒGAS MEKLĒJUMOS. NEGRIBĒS KĻŪT PIEAUGUSI. UN SĀKS NO VECMĀMIŅU LĀDĒM VILKT LAUKĀ VISVISĀDAS HIPIJU VĒRTĪBAS.

Negaidīti!

Tā nu tas ir. Kad sieviete izvēlas īsu matu griezumu, viņa pēkšni kļūst jaunāka. 45 gadus vecā Koko Šanele ar īsajiem matiem un ģeometriskas formas kleitā izskatās pavism jauna. 20. gadsimta 20. gadu meitene nevēlas kļūt pieaugusi, viņa nedomā par bērniem un nākotni. Viņa pati ir kā bērns, kurš ilgi nav tīcis pie saldumiem. Un pēkšni viņai ir vesela konfekšu kaste, kuru var izēst vienā piegājenā. Viņa lasa Ficdžeraldu, smēķē un vada auto. Viņa spēlē tenisu. Viņa iet uz darbu, bet nevis tāpēc, ka trūktu naudas. Viņa to dara tāpēc, ka tas ir moderni – būt neatkarīgai un nebalstīties uz vīrieša pleca. To laiku modernā deja čarlstons, iespējams, ir pirmā deja, kad dāmai nav nepieciešams kavaliera atbalsts. Viņa pati stabili stāv uz savām kājām.

60. GADU CEPURES.

lisms, turklāt tāds infantilisms, ka vecmāniņas var iet atpūsties. Protams, arī 60. gados varēja satikt elegantas dāmas. Bet tās sievietes, kas sevi nesa laikmeta garu, smēķēja zāli, dzīvoja eiforijā un uzskatīja, ka viiss būs brīnišķīgi. Tāpat kā 20. gados, ļoti populāra kļuva fantastika un atdzima sapņi par Marsu, uz kura ziedēs ābeles.

Masačūsetsas universitātes profesors, psihologs un rakstnieks Timotis Līrijs savu psihedēlisko lekciju klausītājiem dalīja LSD (60. gados šī halucinogēnā viela ASV vēl bija legāla) ar viscēlako mērķi un pārliecību, ka šī viela nomāks agresiju un dāvās prieku, līdz ar to karu uz šīs pasaules vairs nebūs. Un daudzie Līrija sekotāji bija pilnīgi pārliecināti, ka tādā veidā varēs radīt paradizi zemes virsū. Nu tā kaut kā ļoti bērnišķīgi: «Mammu, iedod laimes tabletīti!»

Vēl jau bija arī nepakļaušanās revolūcija. Un nevēlēšanās strādāt. Un līdztiesība, un tolerance, un naudas

SLAVENĀ 60. GADU MODELE TVIGIJA, 1967.

60. GADOS VARĒJA NOVĒROT KOLOSĀLU LĪDZĪBU AR DIVDESMITAJIEM. ATKAL UZPLAUKA TĀDS INFANTILISMS, KA VECMĀNIŅAS VAR IET ATPŪSTIES. BET TĀS SIEVETES, KAS SEVĪ NESĀ LAIKMETA GARU, SMĒĶĒJA ZĀLI, DZĪVOJA EIFORIJĀ UN UZSKATĪJA, KA VISS BŪS BRĪNIŠĶĪGI. TĀPAT KĀ 20. GADOS, ļOTI POPULĀRA KĻUVA FANTASTIKA, ATDZIMA SAPŅI PAR MARSU, UZ KURA ZIEDĒS ĀBELES.

1929.–1930. gada krīze ir tāda kā norēķi-nāšanās par dažiem bezbēdigi pavadītājiem iepriekšējiem gadiem.

Kādas garigās vērtības ir raksturīgas 20. gadiem?

Modē ienāca ideālisms, iracionālisms, kosmoss un aeroplāni. Cilvēki negribēja dzīvot, staigājot pa zemi. Viņus vili-nāja *cita pasaule*, uzplauka misticisms un spiritisms. Pat zinātnes un tehnikas progresu daudzi uztvēra ne tik daudz kā iespēju gūt materiālos labumus, bet gan kā sava veida intelektuālo spēli.

Bet kā tas atspoguļojas 60. gados?

Četrdesmit gadus pēc 20. gadiem *pie varas* nonāca mazmeitiņas. 60. gados varēja novērot kolosālu līdzību ar divdesmitajiem. Atkal uzplauka infanti-

noliessāna. Un brīvā mīlestība – visi ar visiem. Un zinātnes uzplaukums.

Viss tikko teiktais – tas ir par mazmeitiņām. Bet kādas bija meitas – tās, ka piedzima 20. gados un 40. gadu vidū bija kļuvušas par pieaugušām sievietēm?

Arī šīs sievietes nodeva savas mammas. Viņas nēsāja korsetes un augstpapēžu kurpes, viņas izcēla krūtis un jutekliskās lūpas. Tā, kā to darija, piemēram, Rita Heivorte. ļoti seksīgs tēls, kurā ir gan sievišķība, gan tipiski vīrišķais spēks. Tas ir ko vērts, vien ieraugot, cik jaudīgi viņa izcēla savu plecu liniju! Sievietes kļuva par androginiem. 40. gadu beigu stils – zīda kleita ar ziedu rakstu un vīrišķīga piegriezuma žakete tai pa virsu. Meitas atteicās no mammu infantilisma

un nepraktiskuma. Viņas centās atgriezties mājas paradīzē. Tā bija pieaugušo paaudze. 40. gadu otrās pusē mode meitenēm lika izskatīties vecākām par saviem gadiem. Meitenes audzēja garus matus un veidoja apjomīgas frizūras ar lokām, vainagojot to visu ar cepurīti, kas rotāta ar ziediem un smalku plīvurīti. Bet 1947. gadā atnāca Diors ar savu *new look*, un sievete sāka izskatīties dārgi. Modē ienāca sieviete-lauvene – seksapīla, valdonīga un jutekliska. Un romantiska (veselā saprāta robežās) – modē bija viegls viktoriānu laikmeta puritānisms ar ceremoniālu aplidošanu. Sekss pirms laulībām – ni un ni!

Un ko jūs varētu teikt par šīs paaudzes vērtībām?

Spēks, sekss un nauda. Vara. Un nekāda kosmosa nekādā veidā, nekādā izpausmē. Kad kāda paaudze kļūst tik ļoti rationāla, tā, *pardon*, sāk notrulināties. Un tas ir normāli. Viņiem ir svarīgs materiālais, veselais, uzticamais.

Sievietes, kuras savā plaukumā bija 40. gados, 60. gados tika pie mazmeitiņām, kuras uz modes skatuves pamanāmas kļuva astoņdesmitajos. Ar ko viņas mūs ieintrīģēja?

Ar plati polsterētiem pleciem, ar apjomīgām frizūrām kā krēpēm, ar kaujas

REVOLŪCIJAS NOTIEK PĀRA DESMITGADĒS. BET NEPĀRA DESMITGADĒS ATVERAS SLŪŽAS TAI LAIKA STRAUMEI, KAS NES LĪDZI KONTRREVOLŪCIJAS UN REGRESU.

30. GADU FAŠISMS, 50. GADU AUKSTAIS KARŠ, 70. GADU NEONACISMS, BET KRIEVIJĀ – DISIDENTI. KAS TAGAD NOTIEK PASAULE? TAS PATS!

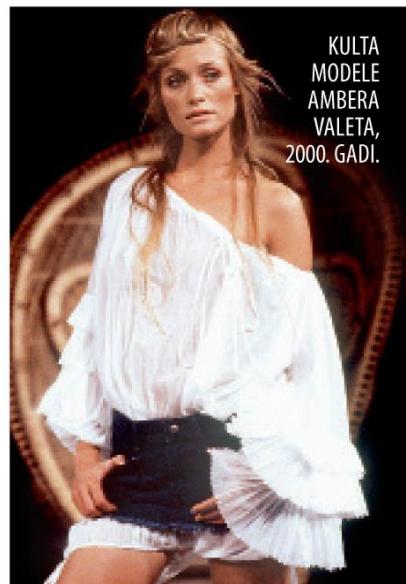
krāsojumu uz sejas. Šauros un īsos elastāna svārkos, augstpapēžu kūrpēs. Apkārušās ar bižutērijas kilogramiem. Spilgtās krāsās, sasmaržojušās ar austumnieciskiem parfimiem. Viņas bija paņēmušās no savām vecmāmiņām šķu un adrogīno tēlu. Jaunums – 80. gadu sievietes bija sportiskas, viņu platie pleci bija uztrenēti svaru zālē.

Ko uz savā vērtību p jedestāla uzcēla 80. gadi?

Panākumus, spēku un naudu. Tie taču bija *krutie* astoñdesmitie. Bet tajā pašā laikā aktuāla bija manis jau iepriekš piesauktā viktoriānu laikmeta romantika – konfekšu kastes un puķu pušķi, saderināšanās, laulību gredzeni un visādi citādi buržuāziski rituāli. Parādījās jauns sauklis: «Jaunā paaudze izvēlas *Pepsi!*» Vispār ģeniāls sauklis, jo tas atspoguļo paaudzes būtību – veselīgs sekss bez izlaidības, veselīgs dzīvesveids bez marihuānas un alkohola, karjera, ġimene un bērni.

Bet ko jūs teiksiet par tūkstošgades mijā dzimušajiem?

1999. gada nogalē viens no preses izdevumiem uzrunāja mani ar lūgumu saistīt modes prognozi nākamajai desmitgadei. Es tajā laikā biju pārņemts ar savu hipotēzi, ka katra nākamā paaudze nodod savus vecākus, kas man savā ziņā ļāva ielūkoties nākotnē. Un es izveidoju savu redzējumu par nākamo desmit gadu modi. Kā bāzi izvēlējos sievieti, kurai 80. gadu otrajā pusē piedzimus meita, un mēģināju iztēloties pilnīgu pretstatu šai manu iedomu būtnei ar savam laikam raksturīgo garderobi. Es savā fantāzijā biju radjis viņas meitu pēc desmit gadiem. Un toreiz es pielāvu, ka ap 2007. gadu būs izveidojusies infantila paaudze, kura noliegs savu vecāku materiālismu un veselo saprātu, lidos vis-

maz sprīdi virs zemes un metīs dzīves jēgas meklējumos. Negribēs klūt pieaugusi. Un sāks no vecmāmiņu lādēm vilkt laukā visvisādas hipiju vērtības. 2007. gadā radās *emo* subkultūra. Par to es viņiem esmu ļoti pateicīgs, jo tieši *emo* bija tie, kas man neļāva krist kaunā ar visu manu modes teoriju. Un, starp citu, *emo* savā protestā patiešām atgādināja savas vecmāmiņas. Pieres daļā asimetrisks matu griezums pāri vienai acij – ļoti līdzīgs ikoniskajam griezumam, kādu Sasūns izveidoja Mērijai Kvantai. *Emo* novēda uniseksu līdz absolūtam, puiši un meitenes staigāja ar vienādi izkrāsotām sejām un vienādā apģērbā. *Emo* – tie bija 14 līdz 16 gadus veci bērni, kas ar visu savu būtību pauða: «Mamma mani nesapro!» Bet ārpus *emo* subkultūras gados nedaudz vecākajā jauniešu paaudzē progresēja infantilisms un tā sauktais Pitera Pena sindroms. Tas izpaudās kā nevēlē-

šanās klūt pieaugušiem, attālināšanās no realitātes. Izīrēt savu dzīvokli, sakravāt celasomu, aizdoties uz Indiju, dzīvot tur un neko nedarīt – tāda rīcība tolaik nebija nekāds izņēmums, drīzak jauna norma. Izeksponējās arī tā sauktais daun'siftings – bez liekas piepūles ripināties pa dzīvi vai peldēt pa strauji, pieņemot par labu jebko, kas notiek un iegadās. Nepiesaistot sevi materiālām lietām, neveidojot ģimeni... Cilvēki atkal vēlējās mazliet atrauties no zemes. Taču, ja 60. gadu paaudzei tas bija kosmoss, tad viņu mazbērni tvērās virtuālajā pasaule. Un virtuālo pasaulu ietekme uz šo paaudzi bija milzīga.

Jūs visu laiku runājat par pāra desmitgadēm. Vai būtu kaut kas sakāms arī par nepāra dekādēm?
Man ir versija, ka tās ir zaudētās paaudzes. Viņiem nav uzticēta misija radīt kaut ko jaunu, viņi ir kaut kur pa vidu. ►

STILA SKOLA

Viņi nav ne bērni, ne vecāki. Viņi ir tādi kā iepriekšējo vai nākamo paaudžu brāļi un māsas.

Manī nez kāpēc visas nepāra desmitgades izraisa nostalģiju.

Tās ir iluzoras sajūtas. Mēs sapnaini no-pūšamies, sakot: «Ak, 30. gadi! Ak, 70.! Ak, Holivudas glamūrs! Ak, Džo Dasēns!» Tas viss ir gaistošs. Revolūcijas notiek pāra desmitgadēs. Bet nepāra desmitgadēs atveras slūžas tai laika straumei, kas nes līdzi kontrrevolūcijas un regresu. 30. gadu fašisms, 50. gadu aukstais karš, 70. gadu neonacisms, bet Krievijā – disidenti. Kas tagad notiek pasaule? Tas pats!

Bet mēs tik un tā spītīgi kritam to laiku nostalģijas apskāvienos.

Tāpēc, ka nepāra desmitgadēs uzplaukst iluzors un tieši tāpēc ļoti pievilcīgs glamūrs. Nepāra desmitgažu mode ir bēgšana no dzīves un glābšanās romantikas nereālajā pasaulē. Kad skaties 30. gadu filmas ar Marlēnu Dītrihu vai Grētu Garbo, rodas sajūta, ka visas sievietes pasaule stāgā, uzpucējušās dīvu kleitās. Patiesībā tajā laikā pasaule valdīja trūkums, cilvēki domāja par maizes kumosu. Diors 50. gados ienāca ar reibinošu greznību, taču pēckara ikdienas dzīvē visapkārt bija trūkums un bads.

šus, nepāra desmitgadēs nākas lavierēt starp vecāko un jaunāko māsu. Un nekādi nav iespējams izlemt, kurai nometnei labāk pieslieties.

Un vēl nepāra desmitgadēs uzplaukst retro. Nespēja radīt savu piespiež ņemt svešu – pa mazumiņam no visurienes. Bet parasti visvairāk *citātu* tiek panemts no vecmāmiņām. 70. gadi jūsmoja par 30. gadu glamūrīgo romantiku. 90. gadi aiznēmās eleganci un šiku no 50. gadiem. Savukārt tagad aizgūtnēm citējam 70. gadu etniskos motivus un boho stilu.

Kādu jūs redzat 21. gadsimta 20. gadu paaudzi?

Gaidāma materiāli orientēta, seksuāli norūpējusies un ļoti racionāla paaudze. Nezinu, kā viņi izskatīsies, taču ar diezgan lielu varbūtību varu prognozēt, ka par visjaudīgāko tendenci kļūs 80. gadu motivi. Pieļauju, ka mūsu gadsimta 20. gadu jaunieši sajūsmā varētu apskaut savas vecmāmiņas, lai pateiktu: «Omīt, tu patiešām esi bijusi vienkārši super!» Savukārt savu mammu infantilismu meitas droši vien izsmies.

NEPĀRA DESMITGADĒS UZPLAUKST RETRO. NESPĒJA RADĪT SAVU PIESPIEŽ ņEMT SVEŠU – PA MAZUMIŅAM NO VISURIENES. 70. GADI JŪSMOJA PAR 30. GADU GLAMŪRĪGO ROMANTIKU. 90. GADI AIZNĒMĀS ELEGANCI UN ŠIKU NO 50. GADIEM. SAVUKĀRT TAGAD AIZGŪTNĒM CITĒJAM 70. GADU ETNISKOS MOTĪVUS UN BOHO STILU.

Glamūrs nekad nav bijis pieejams vairākumam, jo tas vienkārši nav valkājams. Pašķirstiet mūsdienu modes žurnālus – tēriem izsmalcinātajās stila lapās ir maz kopīga ar to, ko mēs nesājam ikdie-nā. Taču nav noliedzams, ka modeļi tajos žurnālos izskatās bezgala skaisti.

Kas vēl raksturīgs nepāra desmitgadēm?

Evolucionēšana. Nepāra desmitgades ir kā tilti starp pāra desmitgadēm. Nepāra desmitgadēs turpina attīstīties iepriekšējās paaudzes atradumi. Un pamazām sākas ielūkošanās nākamajā desmitgadē. Uzsvēršu – pamazām, negraujot pamatus. Atšķirībā no pāra desmitgadēm, kuru laikā noteikti vajag nograut visu, kas bijis mammai, un pagūt no jauna uzcelt savu, ņemot vecmāmiņas kieģeli-

Divdesmito gadu jaunā paaudze vairs neēdis ekoproduktus un locīs iekšā cūk-gaļu. Šī paaudze novērtēs naudu un praktišto nopelnīt.

Tā būs konceptuāli pragmatiska paaudze, reāli domājoša, praktiska un konservatīva. Un garīgi intelektuālo meklējumu neizkropļota paaudze. Estētiskās medicīnas tehnoloģijas jaus viņiem staigāt gan drīz kailiem vai valkāt ļoti piegulošas drēbes. Atkailināšanās pakāpe pieaugus. Ap 20. gadu vidu sāks veidoties jauna jauniešu subkultūra, kas atgādinās 80. gadu japijus – tādus pašus pareizus, labi pelnošus un luksusa dzīvesveidu dievinošus. Tikai uzvalciņi un kostīmiņi būs nedaudz pamainījušies. Un šie cilvēki būs tie bērni, kas tagad mācās skolā. Varbūt ir vērts uz viņiem paskatīties vērigāk. ●